

Sygn. akt I CSK 1649/22

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Czubik

w sprawie z powództwa "T." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w N.
przeciwko Gminie Stegna

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 listopada 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 27 kwietnia 2021 r., sygn. akt V ACa 507/20,

1. **odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
2. **zasądza od Gminy Stegna na rzecz "T." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w N. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W sprawie z powództwa „T.” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. przeciwko Gminie Stegna o zapłatę, pismem z 6 września 2021 r. pozwana wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 27 kwietnia 2021 r., V ACa 507/20, m.in. rozstrzygającego sprawę co do istoty poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powodowej Spółki kwoty 230.931,15 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty – zaskarżając to orzeczenie w całości.

Gmina Stegna wniosła w pierwszej kolejności o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność oraz istnienie potrzeby

wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Pismem z 5 listopada 2021 r. odpowiedź na skargę kasacyjną wywiodła powodowa Spółka, wnosząc w pierwszej kolejności o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanego do rozpoznania oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych, powiększonych o kwotę 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie wypełnia ustawowych przesłanek koniecznych dla przyjęcia jej do rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie niniejszej pozwana Gmina oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłankach: 1) jej oczywistej zasadności (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), 2) istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.; przy czym odnotować należy, że autor skargi powołał tu błędną podstawę (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – s. 3 *in principio* skargi kasacyjnej).

Jeśli idzie o kwestię pierwszą, to skarżąca Gmina ograniczyła się jedynie do zaprezentowania następującego stwierdzenia: „wnoszę o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnioną Zdaniem skarżącego skarga niniejsza jest oczywiście uzasadniona, co uprawnia do jej przyjęcia do

rozpoznania przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywiście zasadność skargi polega na pominięciu w procesie orzekania normy art. 3 k.p.c. i art. 227 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. poprzez błędne uznanie przez Sąd Apelacyjny, że powódka przedstawiła dowody potwierdzające fakt usunięcia karpin w ilościach, wielkościach i na odległości wskazane w kosztorysach stanowiących podstawę uwzględnionych przez Sąd Apelacyjny roszczeń powódki, kiedy fakty co do ilości karpin, ich wielkości i odległości na jakie zostały wywiezione i odsunięte nie zostały w żaden sposób udowodnione przez powódkę. Na tę okoliczność powódka nie przedstawiła żadnych dowodów” (s. 2 *in fine* skargi kasacyjnej; pisownia oryginalna).

Powyższy *passus* nie może stanowić przekonującej podstawy dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność. Zgodnie z utrwalonym poglądem, oczywista zasadność skargi oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Jest tak wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumenty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00; z 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18; por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 września 2022 r., I CSK 1569/22).

Tymczasem analiza argumentacji skargi w żaden sposób nie daje podstaw do przyjęcia, że w niniejszej sprawie doszło – już *prima facie* – do naruszenia prawa przez Sąd Apelacyjny, zwłaszcza że Sąd ten analizował kwestię zastosowania art. 6 k.c. (*onus probandi*) na potrzeby wydanego rozstrzygnięcia („podnieść w związku z tym trzeba więc, że rozkład ciężaru dowodu w świetle art. 6 k.c., a także art. 232 k.p.c. nie może być rozumiany w ten sposób, że zawsze spoczywa on na powodzie. W razie sprostania przez powoda ciężącym na nim

obowiązkom dowodowym, bądź też przyznania przez pozwanego istotnych dla rozstrzygnięcia faktów, to na tej stronie spoczywać musi ciężar udowodnienia faktów uzasadniających oddalenie powództwa (...). Nie może też budzić wątpliwości, że jeśli pozwana nie zgadzała się z konkretnymi faktami – podniesionymi w toku procesu dla uzasadnienia żądania pozwu – powinna je szczegółowo wskazać (wyszczególnić), a przede wszystkim ustosunkować się do twierdzeń strony powodowej o tych faktach” – s. 10 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Lapidarne uzasadnienie występowania przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, jak i już pobieżna analiza niniejszej sprawy, uniemożliwiają uznanie, że w jej ramach zaktualizowała się podstawa przyjęcia skargi do rozpoznania o jakiej mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Jeśli zaś chodzi o drugą podstawę wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, pozwana Gmina wskazała, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 210 § 2 k.p.c. w związku z art. 230 k.p.c. W ocenie pozwanej, wykładnia ww. regulacji budzi „poważne wątpliwości oraz rozbieżności w orzecznictwie sądów” (s. 3 skargi). Dalej przytoczono elementy stanu faktycznego sprawy, zwłaszcza dotyczące pisma strony powodowej z 12 lutego 2020 r. Zaprezentowano też ocenę skutków, jakie powyższe pismo wywołało.

Powyższe absolutnie nie spełnia wymogów zaprezentowania przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z 9 września 2022 r., I CSK 1637/22: „powołując się na potrzebę wykładni prawa uzasadnioną rozbieżnościami w orzecznictwie sądowym skarżący zobligowany jest do powołania konkretnych orzeczeń Sądu Najwyższego lub sądów powszechnych, wydanych w podobnych stanach faktycznych i wyjaśnić, na czym polega niejednolitość wykładni przepisu stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Niewystarczające jest natomiast ogólnikowe stwierdzenie, że orzecznictwo jest „rozbieżne i niejednolite” (...)”.

Tymczasem skarżąca Gmina nie powołała żadnego orzeczenia sądowego dla poparcia swojego wniosku, co oznacza, że całkowicie zaniechała zaprezentowania istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Rację ma powodowa Spółka gdy wskazuje, że skarżący „w żaden sposób nie wyjaśnił ani nie uzasadnił, jakie to rzekome poważne wątpliwości oraz rozbieżności budzą w orzecznictwie sądów przepisy art. 210 § 2 k.p.c. w zw. z art. 230 k.p.c., jak również tego, jakie wątpliwości w ich wykładni wynikają z ww. orzecznictwa. Tym samym niemożliwym jest merytoryczne ustosunkowanie się do gołosłownego stwierdzenia pozwanego w sytuacji, w której skarżący nie przytoczył żadnych sygnatur orzeczeń sądów, które rzekomo mają być rozbieżne w ocenie wykładni art. 210 § 2 k.p.c. w zw. z art. 230 k.p.c.” (s. 4 odpowiedzi na skargę kasacyjną).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, rozstrzygając jednocześnie o kosztach postępowania kasacyjnego. W zasądzonej kwocie 5.400,00 zł mieści się kwota 17,00 zł uiszczona tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

[as
a!]